

JINÁ HROMÁDKA

Jednou jsme se opět sešli a povídali si o mnohém. Přišla s námi také naše fajn kamarádka. Mnohé slyšela prvně, ale naslouchala s myslí přístupnou a srdcem otevřeným. Pak jsme se dostali na téma, kde jsem vycítil z jejího směru, kde seděla, takové pocity nesouhlasu či nepřijímání - byl to můj pocit plynoucí z jejího. Přenos. V tu chvíli mne napadla rada, kterou jsem jí hned šeptem sdělil: "Neodkládej to, ale zaveď si hromádku s nadpisem - TO BUDU ŘEŠIT ZA ČAS". Prostě takovou "jinou hromádku", hromádku pro "věci", kde "nyní nevím", ale ke kterým se vrátím opět později, protože by bylo škoda je unáhleně odmítnout. Odmítnout - pod vlivem svých současných představ. Zejména, jsou-li převratné a důležité - převratně důležité.

A pak mi došlo, že i já sám jsem si takovou hromádku založil již tuze dávno a byl jsem pak rád, když jsem mohl později z ní přesouvat na hromádky jiné, nesoucí symbolické nadpisy se synonymy slov "poznání" či "pochopené" či jen "príma - děkuji".

Když jsem se před léty dosti věnoval Bibli, zejména Novému zákonu, nacházel jsem sdělení, která jsem vnitřně nebyl schopen přijmout. Neodmítal jsem je, ale dával stranou. Jedno jako příklad. Když jsem pročítal slova Ježíšova "uhodí-li tě někdo, nastav mu i druhou tvář", věděl jsem, že Ježíš kázal lásku a rušil starozákonní "oko za oko", ale toto bylo příliš. Proč dělat někomu fackovacího panáka, k čemu to poslouží jemu a co to přinese mně?

Po létech jsem text pochopil. Věc překladu. Uhodí-li tě někdo, nastav mu svou druhou tvář. Tu druhou, ne tu laskavou, jako byla ta první, ta dosud nastavovaná, ale tu, která je pro vzniklou situaci správná. Máš sice v sobě pokoru, vážíš si druhého jako sebe sama a tudíž si vážíš i sebe sama i druhého. Máš svobodnou vůli. Bůh Ti neříká musíš, ale můžeš (to je jiná půvabná překladatelská lahůdka krásně pojednaná v knize Na východ od ráje - slovo *timšel*). A později jsem i pochopil, že Bůh mi neříká, co můžu, on mne jen trvale pozoruje. A nesoudí. Ale to je jiné povídání.

A ještě jedna vzpomínka.

Je to již tuze dávno, co jsem dostal knihu Lidé, země, čas. Fotografie mého oblíbeného Viléma Heckela. Jeho poslední knihu. Ten rok se nevrátil od Huascaránu. A byly tam krásné texty Emanuela Kupčička, který i knihu sestavil. Několik obrázků a text byly o víře. Ten text mne zaujal. Chtěl jsem ho nejprve odmítnout jako něco, co muselo být (v té době se o víře nemluvilo nahlas), ale pociťoval jsem v něm něco hlubokého a neznámého.

Víra

*Když člověk stvořil Boha
podle obrazu svého,
učinil jej soudcem nad svými činy,
mocným vládcem přírody i sídel
a utěšitelem své bídy.*

*Ale když se odvážil
pohlédnout mu do tváře,
spatřil tu ukřižovaného
sebe sama.*

(E. Kupčičk)

Síla toho textu byla pro mne veliká. Jednou jsem ho dokonce použil do audiovizuálního vyprávění o Alpách k obrázkům z protestantského horského kostelíka. S citací autora, samozřejmě. To je již dávno. Pak jsem na text zapomněl, ležel kdesi dole na oné symbolické hromádce.

Čas plynul a já si vytvářel z kamének poznání svoji vlastní mozaiku obrazu světa a stále ji doplňoval a průběžně přeskldával, přestavoval a měnil tak, aby souzněla s poznávaným a ladila s prožívaným.

A nakonec jsem měl mozaiku takovou skoro dokončenou, protože všechny kameny byly zařazeny. Zdánlivě hotovou. Nebyla to totiž jedna mozaika, ale bylo to několik samostatných obrazů. Nebyl to jeden celek. Nedalo se to propojit a další kameny již nebyly k dispozici.

A tehdy jsem našel prosté konstatování:

Zlomový okamžik ve vývoji vesmírů nastal, když animální tvor vyslal první myšlenku. Byl to počátek inteligentního života, vznikl člověk, oživující prvek vesmírů. Vytvářením dalších myšlenek vzniklo Vědomí, které převzalo nejen řízení veškerých fyziologických funkcí člověka, ale stalo se postupně naší podstatou.

Vědomí, které je souhrnem všech vzniklých myšlenek, nazýváme Bohem. Bůh je energie, je prvním z nás, pramen našeho života, naší podstatou. Je námi a my Jím.

Duchovní cesta je prostředkem k poznání smyslu života, je ryze praktickou činností, slouží nám žít obyčejný všední život v jeho nepřeborné kráse... (a četl jsem dále)...

(J. Konfršt: Život v našich dlaních)

V tu chvíli se ze symbolického nebe sesypala spousta symbolických kaménků, ale nepadaly na hromadu, leč přímo tam, kam patřily a propojily mozaiku do jednoho celku. Ten obraz je krásný, je uceleně jednotný, ale ještě není dokončený. Kdež pak, to on jen tak nebude...

A tak jsem stál v úžasu nad vzniklou mozaikou a držel v ruce dva texty, ten dávný a ten současný a pak jsem je oba položil na sebe, zadíval se do dálky a pravil: "Děkuji".

A co bylo dál?

I to je na jiné povídání...

M. Zámečník
(zapsáno zpětně v červnu 2005)